

קול רוס בטרמפון

השעה היתה עשר בערב כאשר הר טלפון צילצל בחדר 610 במלון אמבסדור בז'נבה. אורי אבנרי קפץ מן האמבטיה והרים את השפופרת. הקול שדיבר אנגלית במיבטא רוסי בורט לט הציג עצמו כחבר המישלחת הרוסית לוועידת השלום. הסביר שהוא מעוניין להשיח עם אבנרי.

למרות שההצעה היתה מושכת, הציע אבנרי לדחות את הפגישה למחרת בבוקר. הסיבה: הוא לא היה מעוניין להיפגש לבדו עם השליח. העדיף לקחת אותי עימו. הר רוסי לא התלהב מן הדחייה, אולם נאלץ

למצרם את צבאותיהם במלחמת יום הכיפורים, לא המשיכו להתקדם.

הנציג הסובייטי טען כי המצרים לא התכוונו להתקדם יותר, ומשהשיגו את מטרת המלחמה — היינו חציית התעלה והתבססות מעברה השני, עצרו.

אם כך, נשאל הסובייטי, מדוע התקופה ב-14 באוקטובר, וניסו להתקדם? התשובה: התקפה זו נועדה רק להקל את הלחץ על הצבא הסורי.

השאלה השניה של אבנרי: מדוע לא

חות מוגבלים בצד הישראלי של התעלה, לא העלו מעולם תביעה לשלש דיוניות.

מדוע מסרבים הסורים

להחזיר השבויים?

השאלה הבאה: מדוע מסרבים הסורים למסור את שמות השבויים הישראליים?

הנציג הרוסי טען כי הסורים יהיו מוכ

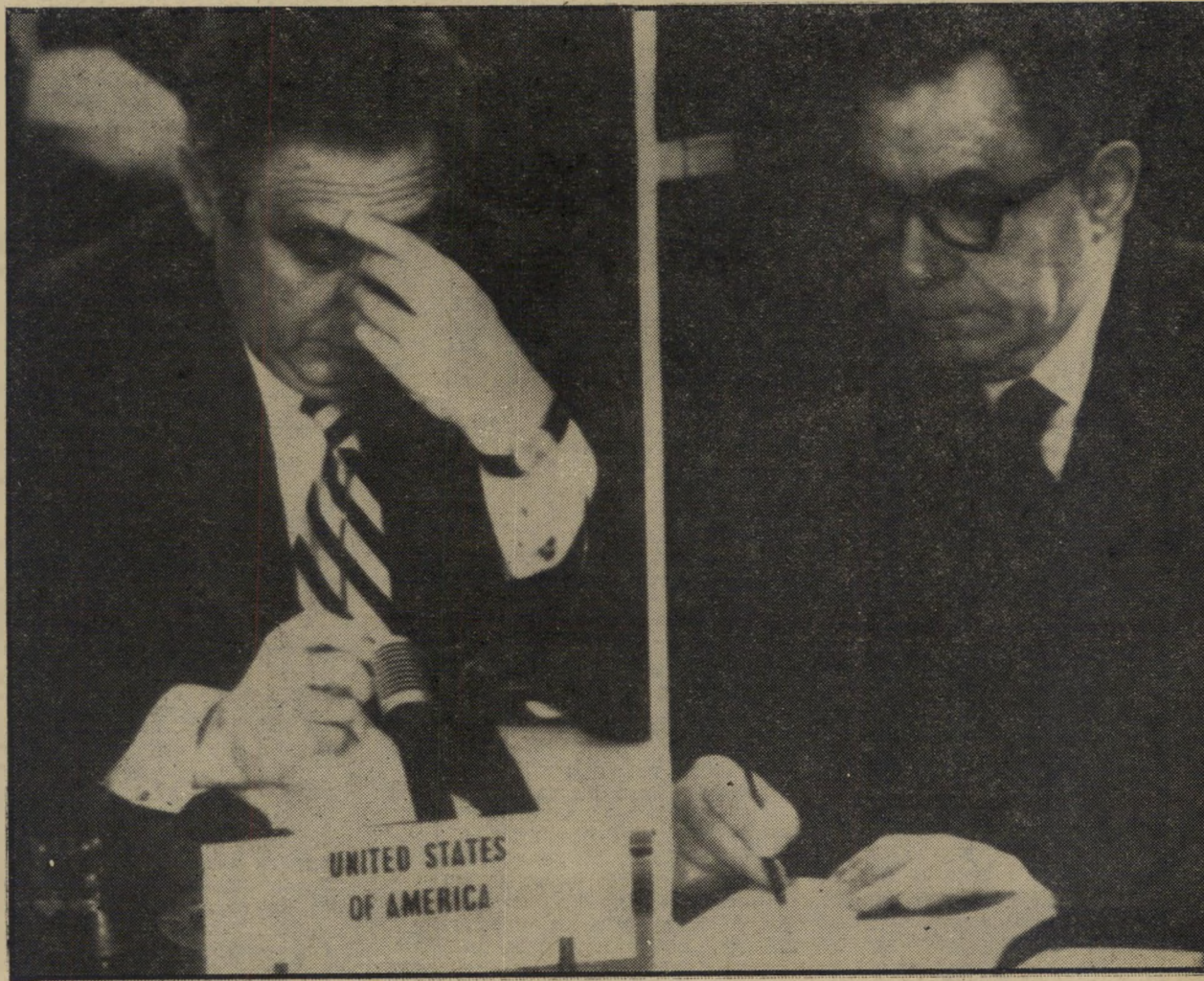
לא לפני הסכמה ישראלית לנסיגה מן השטחים הכבושים, השיב.

כאן החל הוא לשאול. עיקר התעניינותו היתה בבחירות הקרובות ובסיכויי הרשימות השונות.

אבנרי הסביר לו כי ציבור גדול של בוחרים רוצה להעניש את הממשלה על מחדלי המלחמה. ולכן הוא עלול לתמוך בסיעות הליכוד — למרות שהמצביעים דו-צנים שלום ויודעים כי הליכוד הוא סכנה לשלום. אולם, ציין אבנרי, אם ישוכנעו הר מצביעים בישראל כי יש סיכוי לשלום, וכי הוועידה יכולה להצליח — עלולים רבים לתמוך לא בליכוד, אלא ברשימות השלום השונות.

השלום ניתן להשגה

אבנרי הסביר כי אם יעלה הליכוד בכמה מנדטים, צפויה סכנה שדיין ואנשיו במערך יפרשו, ירכיבו ממשלה עם הליכוד והדתיים. ממשלה כזאת פירושה המשך המלחמה, וסוף ועידות השלום. "עליכם", אמר אבנרי לסובייטי, "להעלות עוזר להצלחת הוועידה ובשיכנוע הבוחרים הישראלים כי השלום אפשרי, ומשום כך עליהם לחזק את מחנה השלום בישראל". "כיצד עלינו לעשות זאת?", שאל הסובייטי? "אבנרי חייך. ניתן למשל לסדר פגישה בין גרומיקו לאבן, השיב. או מיפגש ישראלי-ערבי בחסות סובייטית, או כל צעד דרמטי אחר שישכנע את הישראלים כי השתנה משהו, וכי השלום ניתן להשיג. והעיקר — שהוועידה תצליח. הסובייטי הקשיב בעניין לתיאור החלוקה הפנימית במערך בין יונים לניצים. לי הסבר כי הסיכוי להדיח את גולדה-דיין—

גרומיקו וקיס'ניג'ר בעת נאום אבן

משתתפים הפלסטינים בוועידה.

הסובייטי השיב כי ארגונם, אש"פ (איר"גון השחרור הפלסטיני) רצה להשתתף אבל הירדנים התנגדו, ולכן גם המצרים. הוא מאמין, אמר, כי בשלב השני של הוועידה ישתתפו נציגי אש"פ.

הלאה: מדוע דורשים המצרים כי לאחר הפרדת הכוחות ונסיגה ישראלית מן התעלה, יורשו להחזיק שלוש דיוניות בצד הישראלי של התעלה?

הסובייטי הופתע. מי דרש זאת, שאל? אמרנו לו כי אלוף אהרון יריב מסר זאת לעיתונאים ישראלים בשיחות-רקע — לדבריו זו היתה הסיבה לכישלון השיחות בין ישראל למצרים.

הסובייטי נרגז מאוד. הכחיש בכל תוקף כי המצרים העלו אייפסע דרישה כזאת. הוא טען כי המצרים ביקשו להציב כר

להסכים, והפגישה נקבעה למחרת, יום ה' חמישי, לתשע בבוקר.

בשעה האמורה נעצרה לפני המלון מכרית בעלת מספר דיפלומטי, וממנה יצא גבר חסון. הוא ניגש אלינו, לחץ את ידינו והציג את עצמו. מסתבר כי בשעתו היה חבר בסגל השגרירות הסובייטית בישראל, והוא מעורה היטב בנעשה בארץ. הוא הכיר היטב את אבנרי ודעותיו, ולכן חפץ להיפגש עימו. לשמוע את דעתו על ועידת השלום וסיכוייה.

מדוע נעצרו המצרים?

אולם, קודם היה לאבנרי מה לשאול. ראשית, ביקש לדעת מדוע עצרו ה

* לפי בקשתו, אין שמו מתפרסם, אם כי הסכים לפירוטם הרשימה עצמה.

יתגם פרסי עתיק אומר: כאשר אין לספרים עבודה, הם מסרקים זה את שערות ראשו של זה. מי שראה את עשרות העיתונאים הישראליים, שפשוטו על ז'נבה בוועידת-השלום, לא יכול היה שלא לזכור פיתגם זה. העיתונאים באו בהמוניהם, צמאים לכל חדשה. הם היו חייבים לשלוח לעיתונות חומר כל יום, כדי להצדיק את הוצאות הנסיעה היקרה. כאשר נדחתה הוועידה ליום השישי, נוצרו שלושה ימים ללא תעסוקה, ושיטת הספרים הפרסיים נכנסה לפעולה: כל אחד ראיין את השני. המישלחות הרשמיות לוועידה טרם הגיעו, ונותר רק לשבת במינזון הגדול והמרווח של אגף העיתונות בבניין הארמון המאוחדות. שהוא כעין בית-טוקולוב ענקי, ולדחות אחד על השני. ישבו, איפוא, אנשי קומנדו בית-טוקולוב ימים שלמים, והשגחתו זה על זה. כאשר הגי אשד מדבר ראה שיואל מרקוס מתארץ הולך לכיוון מסוים, קם ועקב אחריו בחשדנות: אולי מקבל מרקוס ידיעה שלא תהיה מחר בדבר. אנשי מעריב וידיעות אחרונות צפו זה על זה כמונו בשבע עיניים. המול הגדול היה שכולם שולחים את החומר לישראל מחדרים סמוכים, כך שכל אחד יכול לצפות מה השני שולח.

רעיון

חיובי

למזגם של העיתונאים המקצועיים, הופיעו לוועידה כמה אישים ידועים באוניברסיטאות ישראל, שתגי עיתונאי מת-נוססים על דש בגדם, והם נושאים בגאון שמות עיתונים ידועים. כמו ביטאון ויצ"ו. היו אלו הפרופסורים שמישרד-החוץ גייס הפעם לעזרתו. הרעיון עצמו היה חיובי. האנשים היו טובים. אבל מדוע אי-אפשר